

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. J. V.**, zastúpenej JUDr. P.P.advokátom v H.proti žalovanému **J. S.**, o **zaplatenie 2 143,99 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 12 C 55/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 31. januára 2012, sp.zn. 19 Co 66/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom (v poradí druhým) z 5. novembra 2010, č.k. 12 C 55/2007-526 zamietol v celom rozsahu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť istinu 64 590 Sk s 9,5 %-tným ročným úrokom z omeškania odo dňa 21. decembra 2006 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania titulom náhrady škody z porušenia dohody uzavretej so žalovaným o zabezpečení párenia kobyly D. s koňom C.. Žalobkyni uložil povinnosť nahradiť trovy štátu 166 € na účet Okresného súdu Prešov v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 51, § 415, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, 3, § 443 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi pôvodným žalobcom a žalovanou bola uzavretá dohoda o ustajnení kobyly D., ktorá bola doplnená dohodou o zabezpečení jej spárenia so žrebcom C.. Umelá inseminácia bola vykonaná MVDr. H., po zabezpečení inseminačného materiálu. Po sonografickom vyšetrení 16-tý deň od zákroku bola kobyľa vypustená do výbehu s potvrdením veterinára, že je žrebná. Po vstrebaní plodu kobyľa zostala opätovne žrebná od žrebca G. a nie od predpokladaného C.. Podľa súdu porušenie povinnosti nastalo na

strane žalovaného, ktorý ako chovateľ mohol predpokladať na základe skúseností, že môže nastať taký stav, avšak nezabezpečil primerané opatrenia (napr. zabezpečenie individuálneho výbehu). Žalovanému však nemožno pričítať zavinenie – porušenie povinnosti, že došlo k „vstrebaniu plodu“ a tým nebolo úspešné zavíšenie narodenia očakávaného žriebäťa, ktorý by bol potomkom plemenného žrebca C.. Podľa svedka MVDr. H. nebolo možné zabrániť procesu vstrebania zárodku a v tomto smere neboli zistené ani žiadne pochybenia v starostlivosti o kobyly D. zo strany žalovaného. Žalovanému sa pričíta za vinu skutočnosť, že kobyla zostala žrebná so žrebcom G.. Súd uviedol, že vychádzajúc z právnej teórie i praxe za škodu sa považuje ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi a za skutočnú škodu je nutné považovať a rozumieť takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkovej sféry poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu (stanovisko bývalého Najvyššieho súdu ČSSR Cpj 87/70, publikované pod č. 55 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1971). Možno preto vyvodiť, že žalobkyni škoda nevznikla, resp. jej vyčíslenie porovnávaním ceny žriebäťa D. a C., ktoré sa malo narodiť a narodenej C. nemožno akceptovať. Súdom prvého stupňa bolo ďalej konštatované, že príčinou nenarodenia sa koňa z D. a C. nebolo zavinenie žalovaného, preto nemožno ani vyčísl'ovať škodu cenovým rozdielom medzi hodnotou týchto dvoch žriebät. Vstrebanie plodu kobyly D. po inseminácii bola nepredvídateľná udalosť, tzn. vis maior a nebolo by došlo k narodeniu žiadneho žriebäťa. Tým, že žalovaný nezabezpečil oddelený výbeh kobyly D., došlo k narodeniu kobyly C., ktoré však samo o sebe neznamenal zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, ale naopak zväčšenie majetkového stavu minimálne o hodnotu tejto kobyly pri narodení, t.j. 20 000 Sk, t.j. 663,88 €. Samotná zákonná konštrukcia zodpovednosti za škodu predpokladá, že vznik škody je následkom škodnej udalosti. V danom prípade nemožno pričítať ako škodnú udalosť tú skutočnosť, že kobyla D. vstrebala plod po umelej inseminácii. Keďže ide o záväzkovú zodpovednosť, vyplývajúcu z ústnej dohody, medzi zmluvnými stranami neboli zrejme žiadne dojednania ohľadom podmienok poskytnutia starostlivosti kobyly D., a ani sankcie v prípade porušenia starostlivosti, pri ktorom ani nedošlo ku škode ako takej. Naopak pôvodný žalobca uviedol, že vlastník resp. rodinní príslušníci pôvodného žalobcu mali vedomosť o tom, že kobyla bude len vo voľnom výbehu počas celého ustajnenia, čo bolo výhodou pre poskytnutie humánnej starostlivosti. Súd prvého stupňa preto dospel k záveru, že vo veci nie je daná príčinná súvislosť medzi škodnou udalosťou a škodou. Príčinná súvislosť je daná vtedy, keď škodná udalosť skutočne spôsobila

škodu, o ktorej náhradu ide (R 7/1992). O trovách konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a o trovách konania účastníkov podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. januára 2012, sp.zn. 19 Co 66/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodal, že ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo (*neminem laedere*). Ak si tak niekto nepočínal, porušil povinnosť uloženú mu v citovanom zákonnom ustanovení a z tohto porušenia mu vznikne zodpovednosť za škodu. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie, ak sa vyžaduje. Mal za to, že v prejednávanom prípade súd prvého stupňa správne ustálil, že žalobkyni konaním žalovaného škoda nevznikla. Stotožnil sa s názorom vyjadreným súdom prvého stupňa, že škodu vyčíslenú žalobkyňou a to porovnaním ceny žriebäťa, ktoré malo byť rodené z D. a C. a narodenej C. nemožno akceptovať. Uviedol, že hodnota žriebäťa, ktoré sa malo narodiť, je určená iba hypoteticky. Nedá sa 100%-ne ustáliť, že nenarodené žriebä musí mať tak perfektné vlastnosti ako sú očakávané. Nedá sa vylúčiť, že žriebä nielen že nebude mať perfektné vlastnosti rodičov, ale by sa mohlo narodiť napr. s nejakou telesnou vadou. Nikto totiž nemôže zaručiť, že nenarodené žriebä musí zákonite zdediť všetky tie najlepšie vlastnosti od svojich rodičov, a že bude podľa predstáv vlastníka. S poukazom na konštatovanie znalca MVDr. D. S. v znaleckom posudku č. 6/2010 zo dňa 30. augusta 2010 uviedol, že hodnota existujúceho koňa sa stanoví hodnotením jeho pôvodu, exteriéru, veku, výkonnosti, zdravotného stavu a trhovej hodnoty. Podľa názoru odvolacieho súdu určiť hodnotu nenarodeného koňa iba podľa jeho pôvodu pre účely náhrady škody nie je dostačujúce. Sám znalec v znaleckom posudku konštatuje, že narodený jedinec z matky D. po otcovi C. by mal niekoľkonásobne vyššiu hodnotu ako jedinec po otcovi G.. Pri porovnaní hodnoty potomkov iba prostredníctvom genofondu je rozdiel ceny oboch jedincov vyšší, ako keď sa berie do úvahy aj trhovú hodnotu, pretože okolitý relatívny neinsolventný trh obe hodnoty skôr zblízuje. Uvedený záver znalca potvrdzuje, že trhovú hodnotu žriebäťa nie je závislá iba od jeho pôvodu. K námietke odvolateľky, že súd prvého stupňa nesprávne vychádzal zo svedeckej výpovede svedka MVDr. H., ktorý zabezpečil insemináciu kobyly D. a ktorý sa vyjadril k abortu a vstrebaníu zárodka, odvolací súd uviedol, že tento svedok je veterinárny lekár,

pracujúci na Univerzite veterinárneho lekárstva a špecializujúci sa na reprodukciu koní s 20 ročnou praxou a podľa názoru odvolacieho súdu má odborné znalosti, ku ktorým sa ako svedok mohol vyjadriť. Uviedol, že ak žalobkyňa mala za to, že k otázkam, ku ktorým sa vyjadril uvedený svedok bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie, mohla takýto návrh podať, čo však neurobila. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol postupom podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Mal za to, že v odvolacom konaní úspešný žalovaný by mal nárok na náhradu trov konania, tento si však žiadne trovy neuplatnil a neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania nevznikol, ani si žiadne neuplatnila.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušil a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces. Za takú vadu označila nesprávne právne posúdenie veci súdmi, nepreskúmateľnosť a nepresvedčivosť rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu, ako aj skutočnosť, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na úvahách, ku ktorým bolo potrebné vykonanie znaleckého skúmania. Namietala, že prvostupňový, ako aj odvolací súd, nesprávne posúdili otázku použitia ustanovenia § 420 ods. 1 a § 415 Občianskeho zákonníka na danú vec, nakoľko bez akejkoľvek opory v dokazovaní dospeli k záveru, že žalobkyni konaním žalovaného škoda nevznikla. Podľa názoru žalobkyne si žalovaný ako účastník záväzkového vzťahu s pôvodným žalobcom nesplnil svoju prevenčnú povinnosť zabrániť tomu, aby kobyľa nezostala gravidná s iným žrebcom ako tým, ktorého si vymienil pôvodný žalobca, a preto zodpovedá za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s týmto opomenutím. Mala za to, že otázka rezorbacie či abortu plodu koní je otázkou odbornou a ak ju chcel súd posudzovať, či teda skutočne mohlo dôjsť a za akých okolností k tejto príčine nedonosenia plodu u koňa, mal byť na relevantné posúdenie tejto skutočnosti prizvaný znalec z príslušného odboru, čo súd neurobil a stotožnil sa so záverom MVDr. H.. Taktiež mala za to, že v prípade, ak odvolací súd spochybňoval výpočet hodnoty nenarodeného koňa znalcom určeným prvostupňovým súdom, mal vec vrátiť prvostupňovému súdu a žiadať vypracovať kontrolný znalecký posudok. Podľa názoru dovolateľky v konaní tiež absentuje vykonanie dokazovania týkajúceho sa vplyvu situácie na trhu s koňmi na hodnotu žriebäťa. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné

ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalobkyňa neznemožnila uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z dovolania žalobkyne je zrejmé, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. malo podľa jej názoru dôjsť v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne

posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka žalobkyne týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti, resp. nepreskúmateľnosti písomného vyhotovenia rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení

dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že vo veci nie je daná príčinná súvislosť medzi škodnou udalosťou a škodou. Dostatočne tiež vysvetlil, prečo nemožno ako škodnú udalosť považovať skutočnosť, že kobyľa D. vstrebała plod po umelej inseminácii.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

K námietke žalobkyne, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na úvahách, ku ktorým je potrebné vykonanie znaleckého skúmania, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv účastníka konania nie je ani postupom, ktorým by súd účastníkom odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť

nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (viď napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, týkajúcu sa svedeckej výpovede svedka MVDr. H. a prevzatia jeho odborných záverov prvostupňovým súdom, dovolací súd uvádza, že táto námietka bola už obsahom odvolania, pričom odvolací súd sa s ňou vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal.

Z dovolania vyplýva tiež námietka žalobkyne, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom,

riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie a ani ich nevyčíslil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. októbra 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová